

ΤΑ

# ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ 6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1923

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ 3<sup>ον</sup>

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ (105)—20

ΓΡΑΦΕΙΟ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 7 (ΣΤΟΝ ΠΑΠΟΥ)

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-74

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ—ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΗΡΑΚΛΗΣ Β. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ

Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ  
Δ. ΒΟΥΤΥΡ Σ  
ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΣ  
Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ  
Π. ΦΡΟΝΙΜΟΣ

ΑΓΓ. ΔΟΞΑΣ  
Χ. ΜΟΡΦΙΝΗΣ  
Μ. ΑΝΔΡΟΥΔΙΑΚΗΣ  
Ρ. Φ. ΛΛΥΡΑΣ  
Θ. ΚΗΛΙΔΩΝΗΣ

Σκιτσογράφος  
Τ. ΔΕΔΕΣ

Μουσικός Κριτικός  
Ν. ΣΥΝΟΔΙΜΟΣ



Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

|                                 |                   |
|---------------------------------|-------------------|
| ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ<br>Μυθιστ. (Άοχή)  | Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ   |
| ΕΩΤΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ<br>ΣΕ ΠΡΟΣΜΕΝΩ | Δ. ΒΟΥΤΥΡΑ        |
| ΕΝΘΥΜΙΟ                         | ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΥ        |
| ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟ                   | Ν. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ      |
| ΑΓΝΟΙΗΣ ΘΕΙΑ                    | Π. Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ |
|                                 | Γ. ΜΑΙΝΑΔΙΩΤΗ     |

ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΚΑΜΠΑΡΕ ΤΟΥ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ  
Περίεργη καμπάνια των εκφύλων γλεντιών.

|                    |                       |
|--------------------|-----------------------|
| STANCES<br>Δ' ΎΣΙΑ | J. MOREAS             |
| ΟΙ ΜΕΛΛΟΝΥΜΦΟΙ     | RESTIF DE LA BRETONNE |
| ΤΟ ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΑ      | XAVIER MARMIER        |
| ΤΑ ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ      | THE ΤΡΕΛΛΑΣ P LOUYS   |
| ΠΡΟΖΕΣ ΓΙΑ ΣΕΝΑ    | ROGER SALARDENE       |
| ΓΛΥΨΕΙΑ ΒΡΑΔΥΑ     | M. BYRNO PROVIN       |
|                    | ΤΕΥΚΡΟΥ ΑΝΘΙΑ         |

ΜΜΑΡΜΠΑ-ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ  
'Η εδύμη ζωή τῆς εβδομάδος

Συνεργασία ἀναγνώστων, Θεατρική κίνησις, κοσμητικά νέα.—'Επαρχιακή ζωή.—Καταχωρήσεις—Ταχυδρομείο.—Γραφολογία.—Κουβεντούλα με τούς ἀναγνώστας μας.—'Ο διαγωνισμός τῆς φευτιᾶς.



ΕΝΩ ΚΟΥΝΙΕΤΑΙ...

ΕΚΠΑΙΔΟΝΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Table with 2 columns: 'Εσωτερικού', 'Εξωτερικού'. Rows include 'Ετησίαι Δραχμ. 50', 'Ετήσια φρ. χρ. 50', 'Εξάμηνος > 25', 'Εξάμ. > 25', 'Αμερικης ετησίαι δολάρια 5'.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ 'Επιστολαί και ἐμβάσματα πρὸς τὴν διεύθυνσιν. Ὑλη πρὸς τὸν ἀρχισυντάκτην.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ ΜΕ ΤΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΙ

Ἀθήνα 6 Ὀκτωβρίου 1923

Συνεπιτείνετε πρὸς τὴν ὑπόσχεσίν μας σὰς δίδωμεν σήμερον τὸ πρῶτον φύλλον τῆς τρίτης χρονιάς τῶν «Πανελληνίων» ὅσο μπόρουμε περὶ καλλιτεχνικῶν καὶ καλο- γραμμένων.

Καὶ μὲ τὴν προσπάθειά μας αὐτὴν ὁλο- νέν ἐπιτεινομένην, εἰμεθα βέβαιοι ὅτι πο- λὺ γρήγορα θὰ εὐρεθώμεν εἰς τὴν εὐχό- ριστον θέσιν νὰ σὰς παρουσιάσωμεν ἀλη- θινὰς ἐκπλήξεις γιὰ Ἑλληνικὰ περιοδικὰ τοῦ εἴδους τῶν «Πανελληνίων».

Αὐτὸ εἶνε ἡ μόνη μας φιλοδοξία καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς δὲν θὰ φεισθώμεν, οὔτε δαπανῶν, οὔτε κόπων.

Ἀπὸ τοῦ σημερνὸ φύλλο ἀρχίζει τὸ νέο πρωτότυπο μυθιστόρημα τοῦ ὑπάτου τῶν Ἑλλήνων μυθιστοριογράφων κ. Γρ. Ξενο- πούγου, «ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ».

Τὸ νέο μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπού- λου, εἰδικῶς γραμμένον γιὰ τὰ «Πανελλή- νια» θὰ μαγεύτῃ καὶ θὰ συναρπάσῃ μα- ζὶ ἀπὸ τῶν πρώτων τοῦ ἄκουσμα σελίδων. Τὸ «Ἔρως Ἀνίκατε» δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ συνηθισμένα μυθιστορήματα ποῦ εἶνε γραμμένα μόνον γιὰ νὰ ἀρέσουν. Τὸ νέον μας μυθιστόρημα μαζὶ μὲ αὐτὸ, μέσω τῶν ρεαλιστικῶν τῶν σελίδων πραγματικῶν θὰ διδάξῃ καὶ μὲ τὰς ζωτανεὶς ἀπὸ τὴν ζωὴν μας σκηνάς, ἀσφαλῶς θὰ κατακτήσῃ.

Καὶ γιὰ ὅλα αὐτὰ βασισθῆτε στὸ ἔνομα τοῦ συγγραφέως τῆς «Φωτεινῆς Σάντρας» καὶ τῶν ὑπερπεντήκοντα ἄλλων μυθιστο- ρημάτων καὶ θεατρικῶν ἔργων τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου.

Ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστες ζητοῦμε τὴν συγνώμην τους γιὰ τὴν πα- ρατηρηθεῖσαν ἀταξία στὴ τακτοποίησιν τῆς ὕλης τοῦ προηγούμενου φύλλου.

Καὶ αὐτὴ ὀφείλεται εἰς ἀπορροπὴν συμ- βάν τὸ ἔποσον ἔβουην τὴν ἡμέραν τῆς σε- λιδοποιήσεως στὸν ἀρχισυντάκτην μας.

Ἐστὸν ἀπὸ μέρους τῶν ἀρχισαντα πει- ρματικῶν ἀγῶνα μεταξὺ τοῦ φακίρου Ταχρά-Μπεη καὶ τοῦ ὀδοντοϊατροῦ κ. Μαίχου, τὰ «Πανελλήνια» θὰ λάβουν μέ- ρος ἐνεργόν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ μεταπροσεχοῦς φύλλου θὰ ἀρχίσουν δημοσιεύοντας τὴν Σολωμονικὴν τῶν δραχμῶν.

Καὶ τώρα στὴ συνεργασία τῶν ἀναγνω- στῶν. Ἀδὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα ὑπὲρ τὰ πενήκοντα ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ τριά- κοντα δύο ποιήματα.

Ἐξ ὧων δὲ ἐπρόφρασα νὰ διαβάσω ἐνέκριντα τὰ ποιήματα τῶν κ. κ. Φ. Ἄ- στέρη καὶ Σ. Δογυστάκη καὶ τὰ περὶ τῶν κ. κ. Γ. Ψαρρὰ καὶ Σ. Μαρτυρίου.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΦΟΝΙΕΡΑΣ ΤΑ ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ

—Μὴ σὰς πέρασε ἡ ἰδέα κύριε, μοῦ λέγει, ἐνὸς ἔβραζε τὸ καπέλλο τῆς, πὼς ἦρθα σπῆνί σας γιὰ ὅτι συνήθως νομίζετε ἄ! ὄχι! Μακρὰν ἀπὸ μένα αὐτὴ ἡ ἀπαί- σια ἰδέα ποῦ μονάχα ἡ τελευταία τῶν διεφθαρμένων μπορεῖ... ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΞΕΚΟΥΜΠΩΣΑ Τὸ μεταξω- το πουκαμισάκι τῆς, ἡ Ροζέτα ἐπρόσθεσε: —Δὲν εἶμαι ἀπ' τὴς διεφθαρμένες ἐ- κείνης ὑπάργεις, κύριε, ποῦ παραδίδονται στὸν πρῶτο ἢ στὸν τελευταῖο τυχερῶν, οὔτε ἀπὸ κείνης ποῦ ἔχουν κομμένη ταί- φρα μὲ τὴν ὥρα, τὴν ἡμέραν ἢ καὶ μὲ τὴ βδομάδα... Ἔχετε τὴν κλωσσοῦν γιὰ ποῦ ξεκουμπώσετε τὸ γοβάκι μου; Ἄ! ἔτσι! ὄ- ραι! Σὰς εὐχαριστῶ... —Ὁχι, κύριε! λένε συνήθως πὼς ἡ Γαλ- λίδες εἶνε πεισματάρικες καὶ ἀλαφροῦσαιες. Θέλουν ἀκόμα νὰ λένε πὼς δὲν ἔχουν τὴ δύναμιν νάντισιαθοῦμε στὸν πειρασμὸ τῆς ἡδονῆς...

«Παρακαλῶ μὴν ἐνοχλεῖσθε, θὰ βάλω τὴς κάλτσες μου ἀπάνω σ' αὐτὴ, τὴ καρέ- κλα... —Ἄ! λοιπόν, κύριε, παρ' ὅλα αὐτὰ εἶμαι Γαλλίδα καὶ κατὰ μάλλον περισσότερο, εἶμαι παριζιάνη. Ἐν τούτοις δὲν παραδέ- χομαι πὼς ἔχω αὐτὸν τὸν παραστρατισμέ- νο χαρακτήρα, ποῦ θέλουσιν νὰ μὰς ἀποδί- δουν, εἶμαι ἀγνή, εἶμαι περισσότερῶν... —Δὲν εἶν' ἀλήθεια πὼς τὸ ἀγνὸν ῥοζ- χρωμα τῆς κομμιναζὼν μου, κάνει πολλὸ θεατρικὸν ἔμφρ; Μόλις χθὲς τὴν πῆρα ἀπ' τὴ Γαλαρὴ Φαρφονιέρη... —ἔχουν ὑπερβολικὰ ουροφαντήσῃ τὴ Γαλλίδα γυναῖκα, κύριε. Καὶ ὅμως δὲν ἔ- χει ὅλα αὐτὰ τὰ εἰλενὰ ἐλαττώματα ποῦ θέλουσιν νὰ τῆς ἀποδίδουν. Χωρὶς ἄλλο θὰ ὑπάρχουν βέβαια καὶ ἡ ἐξαίρεσις στὸν κα- νόνα, ἀλλὰ τὸ γενικὸ εἶνε ἀλλοῦτικον ἀπ' ὅτι θέλουσιν νὰ παραστήσουν... —Ὁχι εὐχαριστῶ, μὴ πειράξιθε θὰ βγάλω μόνον τὸ πουκαμισό μου... —...τὴν παριστιανὴν ξειστοπότη, γεμάτη ἐλαττώματα, ἀστατή, ἀπλήρη δυναμῆν γιὰ καινοῦ, ιες πάντα ἀπολαύσεις... Εἶμαι κύριε, μὰ φτωχὴ καὶ ἀδύνατη γυναῖκα, μὰ δὲν ἀνέχομαι ποτὲ νὰ μὴ μοῦ φέρονται ὅπως πρέπει. Μὴ νομίζετε πὼς εἶμαι σεμνόντιφη. Κάθε ἄλλο! Ἄλλα γιὰ ζητήμα- τα ἠθικῆς καὶ συμπεφορῆς ἀλλάζει πειὰ τὸ ζήτημα!... Βέβαια πολλὸ πλοῦσια δὲν εἶμε. Μερικὰ χιλιάρια πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ νοικοκυ- ριστικῶν προῦπολογισμοῦ μου δὲν θὰ μοῦ ἦσαν καθόλου ἀχρηστὰ. Ἄ! λοιπόν, θὰ μὲ πιστέψετε; Ἄν ἕνας μοῦ προσέφερε ἔστω καὶ ἕν ἑκατομῶριον γιὰ κείνο ποῦ φαν- τάζεσθε... θὰ ἀντίετασα στὴν προσφορά του τὴν πειὸ κατηγορηματικὴν ἀγρησῆ... —Καὶ γιὰ εἰκοσι δραχμῆς; —Ἔλα τελειώσε γρήγορα καὶ οὔτε σὺ πὼς γιὰτὶ δὲν εἶμαι ἀπ' τῆς γυναῖκες ποῦ... Roger Salardene

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΦΟΝΙΕΡΑΣ ΤΑ ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΑ

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

ΤΕΥΚΡΟΣ ΑΝΘΙΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Ἄργα σημαίνει καὶ χτυπᾷ τῆς πόλης τὸ ῥολοῖ- τὴς στερεὸν γλυκὴς τὴς ὄρας, τὴς νύχτας, τὴς μ- κρῆς, καὶ στὴ καρδίᾳ μου νοιώθω νὰ λὲθ μορολόδι στὴς παιδικαῖσις οκέψεις μου καὶ στὸ φτωχὸ μὲ σὺν εὐτυχία καὶ στὴ χαρὰ ποῦν' ἔχω πᾶς τῶρα πᾶς. Κι' ἄργα σημαίνει — κι' εἶν' ἄργα — τῆς πόλης τὸ ῥολοῖ τὸ ῥολοῖ

Ἄργα σημαίνει καὶ χτυπᾷ τῆς πόλης τὸ ῥολοῖ κι' ἡ νύχτα φεύγει! Κι' ἡ ζωὴ τῆς νύχτας δὲ ἡ φυλακὴ — σὴν τὸ σκοτεινὸν τὴ πέτρα — ποῦ τὴ τρώει, κι' ἕνα σωρὸ ἄμπος μου περνοῦν τῶσι ἀν- ῥωπᾷ ἄθωσι. Κι' εἶνε δικὰ μου θύματα κι' ἄλλοι μου στὰ ἴστερνα!... Ἄργα σημαίνει — κι' εἶν' ἄργα — τῆς πόλης τὸ ῥολοῖ

(Ἀπὸ τὰ Φτωχοδημοῦρηματα) Φώτης Ἀστέρη

ΤΑΝΑΚΙΑ

Κάθε καινούργια δροσκόλουθη αἰγοῦ- λα ὀλόγλυκο λυλοῦδο λοτοῦ ἀνθίζει στὸν Γάγγου τὸ ἀπαλὸ κῆμα καὶ τὰ μυροφόρα πέταλά του ἀστραφτίζουν σὴν χρυσάφι στὸν ἥλιον... Ἄξαφνα ὅμως ὀρμῶντας μὲ κρότους φοβεροῦς ἐξογκώνεται τοῦ Γάγγου τὸ κῆμα καὶ σπᾶει τοὺς χλωροὺς τοῦ λωτοῦ κλάδους, καὶ τὸ φτωχὸ λυλοῦδο σέρνεται ἀπ' τ' ὀρμητικὸ ῥέμμα σὲ σκοπέλους καὶ σ' ἀγνώστα μνημάτια...

Ἔτσι κι' ἡ ζωὴ μου Τιμόρα μονάχα ἀνθίζει στὸ ἄστατο τοῦ κόσμου κῆμα, ἀλλὰ στὸ φῶς τῶν λάρων ματιῶν σου ἄς ζεσταθῇ κι' ἄς χαθῇ ἔπειτα, κι' ἄς μαρεθῇ σὴν λωτοῦ τὸ ὑγρὸ βλέμμα μου... Πλάτων Πολιτικός

ΑΝΕ' ΑΓΑΠΕ;

Μερώτησες καὶ μοῦτες ἂν σ' ἀγαπᾷ... καὶ σοῦπα... κῦτταξες καὶ βαθεῖα μέε, τὴ καρδίᾳ μου... πάνω στὸ θρόνον τῆς εἰ- σαι σὺ στημένη γιὰ βασιλισσά μου, γιὰ εὐλαβικὸ προσκύνημα μου!... Καὶ σὴν νὰ μὴ σάρεσαν αὐτὰ, χαμή- λωσες μ' ἕνα παράπονο τὰ ματια... Καὶ σοῦπα, νὰ κῦτταξες καὶ στὸ δένδρον κείνο, τὸν κισσὸ πὼς εἶναι τυλιγμένος καὶ πὼς μαζὶ ροφοῦνε τὴν ἡδονὴ τῆς φύσης!... Ἔτσι καὶ σὺ εἶς' ὁ κισσὸς κι' ἐγὼ εἶμαι τοῦ δένδρου κείνου ὁ κορμῆς!... Γιαννῆς Ψαρρὰς

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Ἄδωρ ὑπερπληθῶρος βλῆς καὶ λόγος καθυστερήσεως ψηφοδελτίων, ἀναγκαζό- μεθα ν' ἀναβάλλωμεν τὴν δημοσίευσιν τῶν τελικῶν ἀποτελεσμάτων διὰ τὸ προσεχές. [Ἡ Ἐπιτροπὴ]

ὁμορφίᾳ, τόσο ἀνέβαινε κι' ἡ ψυχὴ μου στὸς μαγικούς σου θόλους, γιὰ νὰ γλυ- κοιτεῖσθε τὴν τραγουδιστριά τοῦ πόνου τῆς στῆν παντοεινὴ μας φωνή: τὴ μοναξιά τῆς ἀγάπης. Κι' ἐνώσαμε ἀλήθεια μὴ γλῶσσα ἀξέχαστη στὴ μαγεμένη ἀμορλιαδῆ, παίζοντας μὲ τὰν ἄλαφρα κωμάκια, ποῦ σιγομίμλητα λέγανε τὸ παράπονό τους στὴν ἄμμουδερὴ ἀμορθιθαλασσά, συντροφία μας κι' αὐτὰ ἀχώριστα.

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Μὰ... τὸ φεγγάρι ζήλεσε στὸ πρῶτο μας φιλί — καὶ τὸ στερεὸ — γι' αὐτὸ κρού- βηκε στὰ σύγνερα. Κι' ἡ πρωινύτερα γλυ- κειὰ βραδυνά, πένθημη τώρα καὶ σκληρὴ, μὰς ψιθίρισε πὼς κι' ἡ φύση αὐτὴ ζηλεύει. Ἦταν ἢ ποῦ γλυκειὰ βραδυνά μας μὴ κι' ἡ ποῦ πικρὴ, γιὰτ' ἦταν ἡ πρώτη κι' ἡ στερεῆ...

Α'. ΔΥΟ φίλοι, μεσόκοποι, παραληδες καὶ γλεντζέδες, —ἀπὸ κείνους ποῦ σὰ ναικοκυρόσιτα τοὺς λένε παλιανθρώπους, — ὁ Περικλῆς ὁ Φωτῆκης καὶ ὁ Ἄνδρέας ὁ Καραβᾶς, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἦταν μαζί. Γύριζαν ἀπὸ ἐν' ἄκαρπο ψευτοραντεβουδάκι, —ἀπὸ μιὰ χαριτωμένη μοδιτροῦλα ποῦ συμπαθοῦσε τὸν Καραβᾶ μὰ δὲν τοῦδινε καλὰ-καλὰ οὔτε τὸ φιλί τῆς, —καὶ πῆγαιναν νὰ καθή- σουν στὸ «Πανελλήνιον». Στὸ δρόμο μιλοῦσαν ἔτσι: —Ὁστε, Ἄντρεᾶ, πάει κι' αὐτὴ! —Πὲς πὼς πάει, Περικλῆ μου! Ἀφοῦ δὲ θέλῃ ἄλλοιῶς, θὰ τὴν πάρω στὴν γκαρσονιέρα μου ματρέρεσσα. —Θὰ σοῦ κοστίζει ἕνα διάβολο, καίμηνε... —Ναί, μὰ γιὰ λίγον καιρὸ. Ἡ μικροῦλα θὰ μεγαλώσῃ γρήγορα, θὰ καταλάβῃ τι θὰ πῆ ἀγάπη, θὰ τὰ φτιάσῃ μ' ἕνα ὄρατο ἀνθυπολογαγὸ καὶ θὰ μοῦ φύγῃ... ὅταν πᾶ θὰ τὴν ἔχω κι' ἐγὼ βαρεθῆ.

—Ὁστε πάει κι' ἡ Φλώρα! —Πάει σοῦ λέω. Δικὴ μου... κι' ὕστερα δικὴ σου. —Μπόγια τὸν κοριτσιῶν!... —Ναί, ἐσὺ, βλέπεις πᾶς τίσο. —Ἄ, ὄχι, σὰν καὶ σένα ὄχι! Ἀλήθεια, Ἄντρεᾶ, γιὰ πε- ριέργεια, ἐμῆτρησης ποτὲ ὡς πόσα δυστυχισμένα κορίτσια πέ- ρασαν ἀπὸ τὰ χέρια σου; —Ἀμέτρητα, φίλε μου! Μιὰ φορὰ δοκίμασα κι' ἐγὼ νὰ τὰ μετρήσω, ἀλλὰ τὰ πέρεψα καὶ τᾶφρα. Εἰλοσιπέντε χρονῶν ζωὴ εἶν' αὐτὴ. Γιὰ βάλει!... —Τὶ νὰ βάλω;...Κι' ἀπὸ τρία τὸ χρόνον, κατὰ μέσον ὄρον, λίγα δὲν εἶναι;... —Καὶ νὰ συλλογιέμαι, πὼς οἱ πρῶτες ποῦ μὲ τρέλλεσαν, εἶναι σήμερα γριεῖς... Ἄχ, φίλε μου! Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀχόρ- ταγος!... Ἔτσι μιλῶντας οἱ δυὸ γλεντζέδες ἐφθασαν στὸ «Πανελ- λήνιον».

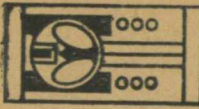
Κυριακὴ βραδυνὰ κι' ἡ μεγάλη σάλα μὲ τὴς ἀνοικτὰς πόρτες, γιὰτὶ ὁ καιρὸς ἦταν ἀκόμα γλυκός, ἐμαύριζε ἀπὸ κόσμον κι' ἀντιγροῦσε ἀπὸ ἀλαλιτὸ. Βοήκων μὲ δυσκολία ἕνα τραπέζακι στὴ μέση, ἐκάθισαν ἀνικουστὰ κι' ἐξακολούθησαν τὴς κου- βέντες τους. Σὲ λίγο ἄφησαν τὴ Φλώρα καὶ τὰ κορίτσια κι' ἐπίασαν μιὰ ὑποθεσὴ τους, μιὰ ἐπιχειρήσι λουτρῶν ποῦ τοὺς ἀπασχολοῦσε κείνες τὴς ἡμέρες. Εἶχαν ξαναγίνει οἱ ἐπιχειρη- ματίες ποῦ δὲν κνηγοῦν παρὰ τὸν παρᾶ. Ἄλλω; τε στὴ μυ- νταριά, ἐκεῖνη τὴν ὥρα, —ἑπτὰ, ἑπτὰ καὶ τέταρτο, —δὲν ἦταν κανένο θηλυκὸ, ποῦ νῆξιζε τὸν κόπο νὰ τὸ προσέξουν.

Κι' ἄξαφνα, ἀπὸ τὴν πορτοῦλα ποῦ συγκοινοῦσε μὲ τὸ διὰδρομον τοῦ διπλανοῦ θεάτρον, ἀπὸ κει δὴλαδὴ ποῦ ἔμπαιναν συνήθως ἡθοποιοί, ἔκαμε τὴν εἰσοδὸ τῆς μιὰ νέα γυναῖκα, ὀ- μορφῆ καὶ χτυπητὰ ντυμένη, ποῦ τὴν ἀκολουθοῦσε ἕνα κορι- τσαίκι μὲ κοντὰ φουστάνια, μιὰ ξανθοῦλα ὡς δεκαεφτά χρονῶν. Στάθησαν λίγο, κοίταξαν ὀλόγυρα, χαϊρέτησαν ἀπὸ μακριὰ δυὸ-τρεῖς γνωστούς κι' ἔτρεξαν νὰ πιάσουν ἕνα καναπεδάκι ποῦ ἄδειαζε.

Οἱ γλεντζέδες ἀλαφιαστήσαν. Τοὺς γυάλιος ἡ μικρὴ καὶ κοίταξαν νὰ ἴδουν πειὰ ἦταν ἡ μεγάλη ποῦ τὴ συνόδευε. —Μπᾶ! ἔκαμε ὁ Καραβᾶς. Καλέ, ἡ Μελομένη!... —Ναί, ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Φωτῆκης, αὐτὴ εἶναι, Μὰ πὼς ἔγειν' ἔγειν' ἔτσι ἀγνώριστῃ;... Ἡ Μελομένη αὐτὴ ἦταν μιὰ θεατρίνα τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ἀπὸ κείνες ποῦ βγαίνουν λίγο στὴ σκηνὴ γιὰ νὰ δείχνουν τὰ κάλλη τους καὶ νὰ ψαρφεύουν φίλους... Ὁ Φωτῆκης κι' ὁ Καρα- βᾶς, στενοὶ τῆς φίλοι μιὰ φορὰ, εἶχαν νὰ τὴν ἴδουν δυὸ-τρία χρόνια. Σαῖτὸ τὸ διάστημα εἶχε παραπαύσει, —ἦταν κιόλα τριαντάρα, —καὶ στὸ ντυσιμὸ τῆς φάνταζε μιὰ πολυτέλεια με- γαλύτερη ἀπὸ ἄλλοτε. Μὰ κι' ἔτσι χοντρή, τὴ παλιὰ ὀμορφίᾳ τῆς, τὴν περιλάλητη, τὴ διατηροῦσε. Τὰ μᾶτια τῆς προπάντων ἦταν κατὰ ἔκτατο!

Ποῦ ἡ ὀμορφίᾳ ὅμως τῆς μικρῆς ποῦχε κοντὰ τῆς! Ἔνα μπουμπουκί, κατὰ δροσερὸν, ἀβρὸ καὶ παρθενικὸ, ἕνα κορίτσι ἀπὸ οἰκογένεια, σεμνόντατο, ποῦ θὰ σταχυματίξες ὅτι τυχαῖα βρισκόταν μὲ τὴν γυναῖκα ἐκεῖνη χωρὶς νὰ ἔξερη ποῖα εἶναι. Ὅλη ἡ σάλα τῆς κοιτάζε μὲ ἀπορία καὶ μὲ θαυμασμό. Ἄδύνατο νὰ ἠσυχάσουν πᾶ γλεντζέδες μας. Ἄφησαν κατὰ μέρος καὶ τὰ Αουτρά καὶ ὅλα. Καὶ δὲν ἐκοίταζαν παρὰ τὴν μικρὴ, καὶ δὲν μιλοῦσαν παρὰ γι' αὐτὴ. —Τὶ νάταν ἀραγε; —Κάποια συγγένισμα βέβαια τῆς-θεατρίνας, ἀνύποπτη κι' ἀθῶα. Τίποτα δὲ-θᾶβγαινε, δὲ βαριεσία!

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὅμως ἀποφάσισαν νὰ δοκιμάσουν. Τὶ θᾶχαναν; Τὸ πολὺ-πολὸ ἕνα τραταμέντο. Ὁ Φωτῆκης προ- πάντων ἀνυπομονοῦσε. Σηκώθηκε πρῶτος καὶ τράβηξε κατὰ τὴν πορτοῦλα τοῦ διαδρόμου. Ὁ Καραβᾶς, χωρὶς πολλ



ΞΩΤΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ

Ο ήλιος δέν είχε φανή σήμερα εμεινε κρυμμένος πίσω απ' τ' αβαντα...

Πώς μνήματα είχαν ανοιχτή, γροισμένη, πώς άλλα πλήθη είχαν ύψοψη...

Και πίσω απ' αυτά σταυροί, σταυροί ξυλείας ο ένας πάνω στον άλλον...

Τόφοι μαυροχρυσμένοι, μάρασμα κυλισμένα, πού άφιναν στο φως κροάνια...

Ένας σταυρός πεταμένος κοντά στους άλλους με επιγραφή: Ασπασία...

Σταφάνι, κίχλοι σιδερένιοι πεταμένοι, λουλούδια μαραμένα, γλάστρες συντριμμένες!

Προχώρησα με τ' ους τάφους, πού δέν έλαμπε καντήλα τόρα, ούτε άνθος κόροτσε...

Όλα μαρμαρένια! Συντριμμένα τ' αιδερα πολλών τάφων. Μιά πλάκα πεταμένη...

Κλάμα μέσα στά δέντρα δέν άκούγα, ούτε φωνή δυστυχισμένου. Και ή καρμπάνα...

Κλάμα μέσα στά δέντρα δέν άκούγα, ούτε φωνή δυστυχισμένου. Και ή καρμπάνα...

Κλάμα μέσα στά δέντρα δέν άκούγα, ούτε φωνή δυστυχισμένου. Και ή καρμπάνα...

Κλάμα μέσα στά δέντρα δέν άκούγα, ούτε φωνή δυστυχισμένου. Και ή καρμπάνα...

Κλάμα μέσα στά δέντρα δέν άκούγα, ούτε φωνή δυστυχισμένου. Και ή καρμπάνα...

Κλάμα μέσα στά δέντρα δέν άκούγα, ούτε φωνή δυστυχισμένου. Και ή καρμπάνα...

Κλάμα μέσα στά δέντρα δέν άκούγα, ούτε φωνή δυστυχισμένου. Και ή καρμπάνα...

Κλάμα μέσα στά δέντρα δέν άκούγα, ούτε φωνή δυστυχισμένου. Και ή καρμπάνα...

Κλάμα μέσα στά δέντρα δέν άκούγα, ούτε φωνή δυστυχισμένου. Και ή καρμπάνα...

Κλάμα μέσα στά δέντρα δέν άκούγα, ούτε φωνή δυστυχισμένου. Και ή καρμπάνα...

Κλάμα μέσα στά δέντρα δέν άκούγα, ούτε φωνή δυστυχισμένου. Και ή καρμπάνα...

Κλάμα μέσα στά δέντρα δέν άκούγα, ούτε φωνή δυστυχισμένου. Και ή καρμπάνα...

ΣΕ ΠΡΟΣΜΕΝΩ

Σε προσμένο νάθης από τ' άνα... Έστρωσα στο δρόμο κόκκινα λουλούδια...

Κε' αν ξεχάσης νάθης από τ' άνα... Έστρωσα στο δρόμο κόκκινα λουλούδια...

ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΣ

ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΟ

Γυμμένα τ' άνοηλήματα στο χώμα φιλοῦνε τ' άνοηλήματα...

Ματάνουσε τ' άνοηλήματα στο χώμα φιλοῦνε τ' άνοηλήματα...

Μιά πάλι μιά προσπάθεια να βρούνε πέρ' απ' τ' άνοηλήματα...

Τού κάκου! Σάν ποτάμι είνε γυμνή... Βαρειά μου είνε τ' άνοηλήματα...

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΓΝΟΤΗΣ ΘΕΙΑ

Άγνοτης θεία, σάν όνειρο, σάν τ' άνοηλήματα... Άγνοτης, μέθω στο αίμα μου!

ΓΙΑΝΝΗΣ Μ. ΜΑΛΑΓΟΥΤΗΣ

ΑΠΟ "ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΥΣ"

ΤΟ ΑΓΚΛΙΑΣΜΑ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ

Άγάπα με, μα όχι με γλυκοκυντάματα με άνθη, με λουλουδοστέφανα...

Σάν άγγίξουν οι μαστοί σου τους δικούς μου, σάν νοιώθω τ' άνοηλήματα...

Όπως σε σφίγγω σφίξε με. Για δες τ' άνοηλήματα...

Στέναζα, στέναζα, στέναζα, Γυναίκα! Η άγάπη μ' άπονοστεύει...

ΠIERRE LOUYS

ΕΝΘΥΜΙΟ

Μουδάωσε τ' άνοηλήματα σου, γυμνή—και σουδάωσε τ' άνοηλήματα μου, γυμνή!

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...

Άπό τότε πάνε πόσα χρόνια; μου φαίνεται πώς όλ' αυτά έχουν γίνει...



ΑΔΟΚΟΤΑ ΓΑΕΝΤΙΑ

ΤΟ ΚΑΜΠΑΡΕ ΤΟΥ ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑ

Προς τ' άνοηλήματα καμπαρέ.—Στις πλάτες τ' άνοηλήματα.—Περιπλάνησις μέσα στή μυστηριώδη κατακόμβη.—Το μεγάλο σαλονι.—Θά σ' άνοηλήματα μετ' άνοηλήματα.—Ζητήστε της ότι θέλετε!...

Ό συντάκτης μας άνακάτωσε τ' άνοηλήματα.—Μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Ένας κρύος ιδρώς άρχισε να με περιλούη. Με σφιγμένη καρδιά και άρα...

Μα αυτά όλα τόσο και ένέτειναν τόν φόβον μου. Είχα άρχισει να μετανιωώ...

Όι πλάτες τ' άνοηλήματα πλατιές και σιβαρές με έκούραζαν τόρα.

Έννοούσα ότι περνούσαμε ύπογειούς διαδρόμους πραγματικής μεσαιωνικής κατακόμβης...

Όταν τ' άνοηλήματα αυτά σταμάτησαν πολύ κοντά μας άκουσα μιά βραχνή γυναικεία φωνή...

Άμέσως ο κινέζος με κατέβασε απ' τις πλάτες του, ενώ εγώ χωρίς καλά καλά...

Άλλά δέν έβλεπα τίποτα. Ήσαν όμοιες τ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Τό σκοτάδι πηχτό, πραγματικά σκοτάδι κολάσας είχε άνοιχθεί έντελώς τήν όρασί μου...

Σφιγθήκα, άπλωσα τ' άνοηλήματα μου και με πολύ κόπο κατόρθωσα να σηκωθώ...

Προχώρησα δυο τρία βήματα έμπρός, ύστερα άλλα τόσα πίσω και τότε άντηλήθηκα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Βιαστικά προς τ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Για μιά στιγμή μετάνιωσεν για όλην αυτή μου τήν άπερίσκεπτη νυκτερινή επιχείρησι...

Και κάνοντας μεταβολή ψηλαφητά σκέφθηκα να γυρίσω πίσω στο στόμιο τ' άνοηλήματα...

Δέν θά είχα κάμει όμως ούτε πενήντα βήματα, όταν από τ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Όι πλάτες τ' άνοηλήματα πλατιές και σιβαρές με έκούραζαν τόρα.

Έννοούσα ότι περνούσαμε ύπογειούς διαδρόμους πραγματικής μεσαιωνικής κατακόμβης...

Όταν τ' άνοηλήματα αυτά σταμάτησαν πολύ κοντά μας άκουσα μιά βραχνή γυναικεία φωνή...

Άμέσως ο κινέζος με κατέβασε απ' τις πλάτες του, ενώ εγώ χωρίς καλά καλά...

Άλλά δέν έβλεπα τίποτα. Ήσαν όμοιες τ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Τό σκοτάδι πηχτό, πραγματικά σκοτάδι κολάσας είχε άνοιχθεί έντελώς τήν όρασί μου...

Σφιγθήκα, άπλωσα τ' άνοηλήματα μου και με πολύ κόπο κατόρθωσα να σηκωθώ...

Προχώρησα δυο τρία βήματα έμπρός, ύστερα άλλα τόσα πίσω και τότε άντηλήθηκα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Σε δυο λεφτά ή σιδερένια πόρτα ύπεχώρησε και ένας άλλος κινέζος κοντόσωμος...

Είχα άρχισει από τήν πόρτα άκόμα να τ' άνοηλήματα...

Και τόρα στο μεγάλο πολυτέλες σαλονι με τ' άνοηλήματα γράμματα στους βυσινιούς τοίχους...

Όι πλάτες τ' άνοηλήματα πλατιές και σιβαρές με έκούραζαν τόρα.

Έννοούσα ότι περνούσαμε ύπογειούς διαδρόμους πραγματικής μεσαιωνικής κατακόμβης...

Όταν τ' άνοηλήματα αυτά σταμάτησαν πολύ κοντά μας άκουσα μιά βραχνή γυναικεία φωνή...

Άμέσως ο κινέζος με κατέβασε απ' τις πλάτες του, ενώ εγώ χωρίς καλά καλά...

Άλλά δέν έβλεπα τίποτα. Ήσαν όμοιες τ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Τό σκοτάδι πηχτό, πραγματικά σκοτάδι κολάσας είχε άνοιχθεί έντελώς τήν όρασί μου...

Σφιγθήκα, άπλωσα τ' άνοηλήματα μου και με πολύ κόπο κατόρθωσα να σηκωθώ...

Προχώρησα δυο τρία βήματα έμπρός, ύστερα άλλα τόσα πίσω και τότε άντηλήθηκα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

Και πού έσφιξε τ' άνοηλήματα μου μετ' άνοηλήματα τ' άνοηλήματα...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Η Λουσίλ είχε καταφύγη σε μιάς γειτόνισας. Ο Ντανζό τ'όσκαζε δια της μιάς απ' τής δύο εξόδους του σπιτιού. Ο σκληρός αντίχλος του διαβλέπει έναν άνθρωπο που δραπετεύει, δέν τόν γνωρίζει άλλα βάζει να τόν καταδιώξουν. Ο δυστυχής βλέπει βέβαια την καταστροφή του· θέλει τουλάχιστον να πωλήση ακριβιά την ελευθερία του. Οι άνανδροι οπισθοχωρούν· ο Φιζιομόν προχωρεί, και παραφερόμενος από μανία στη θέα του έχθρου του, ενθαρρύνει τους δρυφόρους του, φωνάζει «πιάστε το δολοφόνο»· αλλά και φυλάγεται πολύ να μην πλησιάση. Ο Ντανζό, κυκλωμένος από το πλήθος των περιέργων συλλαμβάνεται και άποπλίζεται. Ο Φιζιομόν τότε τόν πλησιάζει θριαμβευτικώς, και του επιτίθεται με βρισιές: ο δυστυχισμένος νέος του απήντησε μόνον. «Δέν τολμούσες, πρό ενός λεπτού, να μου μιλήσης από τόσο κοντά».

Ξαναφέρνον τον Ντανζό στο σπίτι: βλέποντάς τον, η αγαθή νοικοκυρά λειποθυμεί. Τρέχουν στο διαμέρισμα που οι νεαροί έρασταί είχαν πιάσει. Η Λουσίλ έχει εξαφανισθή, την ζητούν μάταια, ένφ' κνηγοῦσαν τόν Ντανζό έβγήκς απ' τόν άλλο δρόμο τράβηξε στην τύχη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V.

Μία άνωχης συνάντησις.

Η Λουσίλ είχε ένα ύφος τρομαγμένο και στενοχωρημένο που έκανε έντύπωσι. Δάκρυα που δέν μπορούσε να συγκρατήση, έτρεχαν από τα μάτια της. Υστερ' από σύντομη πορεία, βρέθηκς στην πεύδ εύμορφη συνοικία της πρωτεύουσής. Οι νεαροί σταματοῦσαν τὸ βήμα για να την αφήσουν να προσπεράσῃ. Η γυναίκης που την νόμιζαν από τώρα ριχμένη στην άκολλασία, έλεγαν «Μπάλ τόσο νέα!». Οι άνδρες αποκτώντες περισσότερη βεβαιότητα άναβαν από επιθυμίαν να την παρηγορήσουν.

Η Λουσίλ, συνεσταλμένη ταραγμένη από τής βλακώδεις προτάσεις τών νεαρών, ντροπιασμένη για τὸ περιφρονητικὸ ὕφος τών γυναικῶν, άνμειχθη χωρίς να ξέρη που πήγαινε με τὸ πλῆθος που έμπαινε στο Παλαι-Ρουαγκιάλ. Μία κοντή γυναίκα στρογγύλη, παχουλῆ, που τα βλέματά της άναιδῆ και διαπεραστικά λέμματα της, που θά έκαναν να κοκκίνιση και ένα χωροφυλάκα, περνοῦσε. Βλέπει την Λουσίλ, διαβάζει στην καρδιά της. Την πλησιάζει, πέρνοῦσά ένα προσποιημένο ὕφος καλωσύνης.

«Η Δεσποινίς μου φαίνεται ξένη»;  
— «Αχ! ναί.»  
— «Η Δεσποινίς ζητεί προφανῶς κάποιον, η περιπλανήθηκς σε μία συνοικία που δέν την γνωρίζει»;  
— «Όχι, Κυρία... (Ένας βαθῆς άναστεναγμός άκολούθησε).  
— Σας προσφέρω τής υπηρεσίας μου: που θέλετε να πάτε»;  
— Δέν ξέρω...  
— Πῶς!... Σας τὸ έπαναλαμβάνω, σας προσφέρω τής υπηρεσίας μου, ένα άσυλο...  
— Ένα άσυλο!.. «Αχ! ὁ πατέρας μου και ὁ Φιζιομόν θά μπερέσουν να μ' εύρουν εκεί.»

— «Ω! ὄχι σας βεβαιώνω, δέν έχετε παρὰ να μου τούς περιγράψετε, και σας εγγυώμαι να μην σας εἰδοῦν ποτέ.»  
— Εἶνε δυνατόν αυτό; «Αχ! Κυρία τί τυχερή που ημουν να σας βρω!.. Μά, τί μπορεί λοιπόν να σας κάνη να ενδιαφερθητε για τόν τῆχῃ μιάς δυστυχισμένης που, χωρίς σας, δέν θά ξέρε τι ν' απογίνῃ»;  
— Δέν εἶμαι άγριάνθρωπος. Έχω, καρδιά.. εγώ, κι έπειτα θά ξέρετε, άναμφιβόλως, να εργασθητε· δέν θάσθε φόρτωμα. Αν δέν ξέρετε: θά σας δείξουν να μάθετε.

— Να μη σας όφειλω τίποτε!... Καλά μου είχαν πῆ ὅτι σ' αυτή την μεγάλη πόλι, βρίσκονται καλές ψυχές, που οι άρετές των άντιπαθμίζουν τὸ κακό που κάνουν οι μοχθηροί.  
— Μά! αυτή εἶνε θυσσαυρός! Εφώναξε άπρόσεκτα η υποχρωστική Κουρτόν. Κόρη μου, πάμε σπίτι μου· θά μου διηγηθείται την ιστορία σας. Να εἰσθε βεβαία πῶς θά πάρω κοντά σας τῆ θέσι μιάς τρυφερῆς και φιλόστοργης μητέρας.»

Η Λουσίλ και η επικίνδυνη εϋεργέτις της έφθασαν σε ένα μικρό δρόμο εκεί κοντά. Όλα παρουσίασαν, στα μάτια τής άθώας μικρῆς την ὄψη ενὸς σπιτιού τακτοποιημένου και ησύχου. Η ὄδηγός της έκουδούνησε· άνοιξαν μιά πρώτη πόρτα: στη μέση του διαδρόμου, έσταμάτησαν μπρὸς σε μιά καγκελλόπορτα. Η πορτίερα έκανε μερικὲς στιγμές να την περιμεύουν. Τέλος την εἰδαν να έμφανίζεται: βλέποντας την κυρά της και την ὄμορφη λεία εἶπε: «Άλλ' εἶνε η Κυρία.» Αυτὲς η λέξεις έκαναν να αντίληφθῆ η νεαρά κόρη ὅτι η προστάτις της ήταν η κυρία του σπιτιού. Αμέσως ὄδηγήθηκς σ' ένα κομψὸ διαμέρισμα στο πρώτο πάτωμα.

(Άκολουθεῖ).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ο Μαρσέλ τόν κούταζε με τὰ διάνηθ του μάτια κατά πρόσωπο και του απήντησε χωρίς δυσταγμό.  
Εἶμαι βέβαιος πῶς δέν θά μεταμεληθῶ.

— Σας πιστεύω απήντησε ὁ γέρω-Λάξ και σας εἰςπιστεύομαι ὅτι έχω τιμιότερο στόν κόσμο αυτό τὸ μόνο μου θησαυρό. Να την αγαπάτε και να εἰσθε καλὸς μαζί της; να εἰσθε καμμιὰ φορὰ και εὐπλαχνικὸς ἂν την ἰδίητε άδύνατη και πάσχοῦσαν. Έχω ακόμη μιά χάρι: να σας ζητήσω. Πάρτε και με μαζί σας. Να την άποχωρισθῶ μου εἶνε άδύνατο. Δέν θά εἶμαι ἔνοχλητικὸς. Μιά άκροῦλα εκεί σε μιά γωνιά του σπιτιού σας μου άρκεῖ. Και ὅταν θά ταξιδεύης θά μορῆσι με εὐχαρίστησι να σκεπτόσαι πῶς δέν εἶνε μόνη της η Κυρία, πῶς θάνε μαζί της; ὁ πατέρας της που θά τῆς μιλήῃ πάντα για σένα, που θά την παρηγορῆ θαν μακρὰ θ' άκούεται η τρικυμία.

— Πῶς νόμισες ὅτι μπορούσα να σκεφθῶ πῶς θά μπορούσα να σε χωρίσω από την Καρίνα. Και εγώ τάχα δέν ὄφειλω να σας αγαπῶ σαν πατέρα»;

Ο γέρω-Λάξ βουρκωμένος άφησε τόν Μαρσέλ κατέβηκε κάτω και σε λίγο ξαναγύρισε άκολουθούμενος από την Καρίνα. Τῆς πήρε τὸ χέρι τὸ έβαλε στο χέρι του Μαρσέλ και βγάζοντας τὸ ναυτικά του σκούφο σαν να έπρόκειτο να προσεχηθῆ.

— Η εὐλογία του Θεού... εἶπε ἀλλ' η συγκίνησις δέν τόν άφησε να εξακολουθήση και έπεσε επάνω σε ένα κάθισμα πνιγμένος στα δάκρυα..

Πάνω στη γέφυρα άνοιχτηκαν σαμπάνιες και ὄλοι ηπιαν στην ὕγεια τών μελλονύμφων...

Από τής ετομένης ημέρας κατ' επανάληψιν τὸ πλῆρωμα έξεστράτευσε για φάλαινες ἀλλὰ ὁ καιρὸς που εἶχε μεταβληθῆ σε άγρια τρικυμία τούς εματαίωσε τα σχέδια. Ο Τρομπὼν μεγαλοκλις καταριώτανε την άτυχία που τόν συνόδευε στο «διαβολοτάξειδο» αυτό και δέν έβλεπε την ὄρα ποτε να τελειώση. Κάθε νέα προσπάθεια του πληρώματος ναυαγοῦσε. Μιά μέρα που εκόπασε η τρικυμία μιά μεγάλη φαλαίνοθηρις με πλῆρωμα δέκα άνδρῶν καταληφθεῖσα από άγέλης θαλασσίον ἴππων άνετράπη και ὁ προσδραμόντες εκ του πλοῦον ναῦται δέν ημύρεσαν να έπαναφέρουν στο καράβι παρὰ τρία μόνον πτώματα συνιδέφων των τὰ ὁποῖα την επομένη μαζί με δύο άλλα που έξέβρασε η θάλασσα περιλύπο τὸ πλῆρωμα τῆς «Ρόζας Μαρίας» έθαψε σε κοινὸ λάκο μέσα στους πάγους για να μη τὰ κατασπαράξουν η άσπρες ἀρκουίδες.. Η σκοτεινιά τῆς πολικῆς εκείνης θαλάσσης η μαυρίλα του οὐρανού εμπαγλανε την έντύπωσι που έκανε τὸ τραγικὸ δυστύχημα τῆς προηγούμενης ημέρας. Η επικείμερις έφαίνετο άποφυγούσα. Ο Τρομπὼν που έκρυβε από την αρχῆ του ταξιδιού την κακία μέσα στη μαῦρη του καρδιά έπωφεληθῆ του δυστυχήματος για να περιγράψῃ με τρομερὰ χρώματα στο πλῆρωμα τὰ δεινοκαθήματα και τις άγριες τρικυμίες που θα έπέφερε ἄμα έρχόταν ὁ χειμῶνας εκεί μέσα στα χιόνια.. και ὑποκινούσε τὸ πλῆρωμα εις στάσι με σκοπὸ να ξεαναγκάση τόν πλοίαρχο να γυρίση στην Δουγκέρκη. Η εὐκαιρία του δώθηκε την ημέρα που ξεσπασε η τρικυμία. Οὐρανὸς γῆ και θάλασσα όλα σκεπαστηκαν από σκότος βαθύ. Κατὰ διαταγήν του Μπλοντῶ άνάψανε πυρσούς επάνω στο μεσαίον ἴσθό και η λάμψις τους έμοιαζε με λύχνους επικηδείους μέσα στο σκότος νεκρικῆς κρύπτης.

Ο Λάξ που στεκόταν κοντὰ στον πλοίαρχο ρώτησε: Η άλυσσίδα τῆς άγκύρας εἶνε στερεά»;

— Στερεοτάτη.  
— Τὰ κατάρτια βαστοῦν;  
— Εἶνε τὰ στερεώτερα τῆς Δουγκέρκης.  
— Θά τὰ δῆτε σε λίγο να λυγίζουν σαν καλάμι και αν δέν πιάσουν χαράς τον που τῆκαμε.

Δέν εἶχε τελειώσει τὸ λόγο του και φοβερός Β.Δ. άνεμος άρχισε να φυσάει. Ένα τεράστιο κομμάτι πάγου που η θάλασσα του εἶχε ὑποσκάψει τῆ βίσι έπεσε στη θάλασσα με πάταγο που έμοιαζε με έκπυροσκόρησι πολλῶν μαζί κανονιῶν.

Κολοσσιαῖα κομμάτια πάγου συντρίμματα έσύρνονη κρὸς τὸ πλοῖο. Ο πλοίαρχος πάντα στη γέφυρα έδινε διαταγὲς να γίνονη χειρισμοί διάφοροι δια ν' απορῶγουν τῆ σύγκρουσι με τούς πάγους...

Μέσα στη γύρω άγριότητα άκούσθηκς ξαφνικὰ μιά φωνῆ άπαισία.

— Άς σωθῆ ὁποιος μπορεί. Στη θάλασσα η βάρκες ψηλὲ τὰ τρόφιμα..

— Πούδς τολμάει να δίνῃ αὐτὲς τῆς διαταγὲς; εφώναξε εξοφρενῶν ὁ πλοίαρχος.

— Εγώ, απήντησε μιά φωνῆ και φάνηκς ὁ Τρομπὼν συνοδευόμενος από δυὸ ὄπλισμένους ναῦτες.

(Άκολουθεῖ).

(Συνέχεια από την 5ην σελίδα)

ριστοκρατίας και σε περιβάλλον γκαζο-χορηγικου τεκέ, να ροφούν ἠδονικά χάσις από άσημένα μάπα, κι άλλους ναρκωμένους από αἰθέρα να ζητούν τὸ σβύσμο τῆς ἠδονικῆς των δίψας από τὰ ελαφρῶς τρέμοντα από τόν πόθο στήθη τῆς γαργαλιστικῆς κινεζούλας, η τῆς μεταλχοινης θερμοάμαης Τασκουάνας.

Και πέρα πέρα μέσα στο «Πύρινο Σαλόνι» έρωτευμένα ζευγαράκια γνωστικά από τὸ «Καρκίς Κι' απ' τὸ «Τροκαντερό» να λυώνουν στήθερῆν άτμοσφαῖρα που τὸ καλοριφέρ ὄλοένα άπλώνει, κι έτσι ὀλόγυμνα να κυλῶνται χάμου στο παχὺ περικὸ χαλί..

Και η ἠδονὴ τότε τους εἶνε άπεραντος και η χουστῆ βελόνα μάζεται ἠδονικά στους μαστούς και τών δυὸ και τὸ αἵμα μελιστάλαχο ρουφίεται από τὰ πυ-

ρέσσοντα χεῖλη.  
Και η μικροὺλικη πληγῆ κλείνει με τὸ ελαφρὸ ἠδονικὸ κλείσιμο τών βλεφάρων, που έφερε μιά βαθειὰ εἰσπνοὴ αἰθέρα από τὸ μεταξοτὸ κινεζικὸ μαντυλάκι..

Η ζωὴ τριγυρῆται από τὰ κρινοδάχτυλα του άκούραστου πόθου..

Στῆ μικρῆ μου βελουδόντοπι κιτρινωπῆ λόζα, που από μίαν ὄρα συντροφιά με μιά μικρούλα ἱρλαντζέζα και μιά θερμικῆ Κάϊ—Τιού, έχω ἀρχίσει να μπαίνω σ' όλα τα μυστήρια τῆς μυστηφόδικης αὐτῆς ζωῆς του κινεζικου καρπαρέ, προσετέθη τώρα και η παρέα του φίλου μου.

Μιά μεταφοικρινη γιαιπωνεζούλα, ὄλο ζάχαρι ντυμένη μ' ένα ελαφρὸ ροζ κομπιναζιὸν και ὁμοίχρωμες λίγο πειὸ πάνω από τὰ γόνατα κάλτσες, που άφηνε

ἔτσι να φαίνεται γυμνῆ η ὀμορφιά του ὑπέροχου κορμιού της.  
Και ὁ φίλος μου μεθυσμένος από ποῖν άρχισε να διατάξῃ... και να πίνῃ και ὄλο να πίνῃ..

Και μου επέβαλλε να τόν μιμηθῶ και χωρίς να θέλω ἴσως δέν ένωσα πῶς μεθύσα κι' εγώ!..

Πρὸς τὸ μεσημέρι τῆς άλλης μέρας βρέθηκα στην γκαρσονιέρα του φίλου μου, άπάνω στο άνακατωμένο της σουμεί...μαζὶ με μιά από τις φιλενάδες τῆς νύχτας!.. Πῶς βρέθηκα εκεί δέν θυμάμαι.

Εἶχα κοιμηθῆ τόσο βαθειὰ... Γύρω μου μιά βαθειὰ άπόπνοια αἰθέρα με έστεναχώρει κάτω. Λίγο πειὸ κει ένα μπουκαλάκι αἰθέρα χυμένο....

Εἶχα μεθύσει!..

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

Για κάθε άνάλυσι γραφικου χαρακτῆρος δεχ. 5 δι' ἰδιαιτέρας ταχυδρομικῆς απαντήσεἰς επί πλέον δεχ. 2.

Στέλετε τουλάχιστον μίαν σελίδα, γραμμένη με μελάνη σε χαρτί χωρίς γραμμές.

— Δ η μ ο σ θ. Σ.Κ. Έχετε χαρακτῆρα μεταλχολικὸ, άπαισιόδοξο. Εἰσθε λίγο νευρικός και ευερέθιστος. Έχετε τάξι μόνο ὅταν θέλετε. Δέν εἰσθε πολύ εχέμυθος. Δέν έχετε μεγάλη καλαισθησία. Θάλησις άσθενής, χαρακτῆρα αισθηματικὸς. Λάιμαγος, φιληδονος χωρίς ἰθανικότητες. Έχετε μια ἠθικῆ κόπωση. Έχετε παρατηρητικὸτητα κι' αγαπάτε να βγάζετε συμπεράσματα. Εἰσθε δραστήριος και με κυριαρχικὰ ένστικτα. Άδιανορῆτες για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε. Εἰσθε πεισματάρης μέχρι ἰσχυρογνωμοσύνης.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνοος, εύτυχῆς, φιλόδοξος. Εϋγενής με τρόπους μάλλον γλυκεῖς, ριψοκίνδυνος, φέρετε τὰς έπιθυμίας σας και τὰς βλῆψεις σας πολύ ψηλά, φαίνεται οὐτοπιστις. Σ' όλα τὰ ζητήματα ζητεῖτε τὸ πλάνο πάνω στο ὁποῖο θά έναρξησετε, άδιανορῆτες ὄμως για κείνους πρὸς τούς ὁποίους άπευθύνεσθε.

— κ. θ ε ο δ ὄ ρ ο υ. Χαρακτῆρ ἠγοάνησχος, ὄχι πολύ αισθηματικὸς. Ἰδιοσυγκρασία γενναϊόδοξος. Εἰσθε μάλλον τακτικός, φιλόπνο



Ο ΜΠΑΡΜΠΑΓΙΩΡΓΟΣ

ΣΤΗ ΠΑΛΙΑ ΣΤΡΑΤΩΝΑ

Γιωργούλα μ'   
 Σου γράφ' απ' του Παλιού Στρατών'   
 Ουσ' φέρν' ή ούώρα δέν τά   
 φέρν' ού χρόνους, Ίελ' γε ή τσά-   
 τσα μ' τόν κερφ' ίκείνω. Ίέτς   
 π'λίε; τήν Ίεπαθ' κι' γώ τήν   
 άλλ' δδουμάδ' που πηα νά παρ'   
 καφφέ στου καφ'νέ του Ζιχ'   
 ρίτ.   
 Κεί που καθόμ'να νάσ' κι' Ίρ-   
 χιτ' μίνια μί τά θρουπαϊκά,   
 που μου γουστάρ'σε σά μιλου-   
 μακάρ'νο. Ίδω στήν Ίέχω, κεί   
 στήν Ίέχω νά μή στά πουλυ-   
 λωθ' τά φήσ'με, τής Ίέδουσ' ούζ' γκρουζι   
 κι' άπι πιάσ'με του κουβεντ'λόι' σά δυο   
 καληφίλι' Και κεί που τά εΐχ' Ίέτ'μα νά   
 τήν παρ' για καμίνια γυροβ'λιά, νάστ' κι   
 πλακών' ού μακαντάσ' της.   
 —ΡΙ που τήν πακίν'ς, ούρι τήν κουπέλ,   
 μου κραίν'.

—Κι του λλου σ' τι ρουτάς; του άπο-   
 κραίν'μαι.   
 Κι λλου μί του λλου, ήρθαμ' στα χέρια   
 κι' Ίφαί μυίγα σίδηρου κι του κν'ονπ'λί-   
 ρις. Ίρι κι νά σ' εΐχ' άπου καμίνια μ'ριά   
 νά Ίέλιπαν τά μάτ'σου ραβαΐσ'!

Κι' θά στούν Ίεκαν' Ίγώ τ' άλλ'τιού άν   
 δέν προύκαν' Ίεν'ς χουρφύλακ'ς, νά του   
 σουσ' απ' τά νυχάκ' μου.   
 Και μί πηε στου όπ' αούτοφρό' και ού   
 κατής μί δίκασ' μίνια βδουμάδ' στή χάφ'.   
 Ίε ρι ποιούς εΐδ' του θιό κι δι' του   
 φοθή'κε σάν μί πηαν στου Παληού.   
 Στρατόν' κι σάν Ίευγενής που εΐμ'ν   
 Ίε ρι π'λιά μιγαλεία που εΐδ' τά μα-   
 τάκια μ'.

Χρηματισταράδ'ς Φουπλιστίς, τραπ'   
 ζίτς, δημ'σιουγράφς, Γιτρούς, Συμβλου-   
 γράφς, Ίεμί, τόν Κακαβγιά! κι' έν' σου-   
 ρού μιγαλοκροσώποπατάτ'.   
 —Τι σ' φίρ'νε Ίδου Μπαρμπαγιουργ' μί   
 ρούτησ'Ίενας χρηματ'στίης που άλλαξ' του   
 σταυρό του κοσμάκ'.   
 —Πιρι καλλικ'ριά, του άποκρίθ'κα.   
 —Κι σίνα;   
 —Γιατί μου κατέδ' νά κατ'δασ' τή λρι'   
 μου εΐπι.

Κι' άρχισ' τήν προανάκρισ' σ' ού-   
 λους:   
 Κι σίνα; ρούτησα Ίέν' άλλουν που μύ-   
 ριζ' φαρίλ'.   
 —Γιατί άγουράσ' μίνια βουλά μπαρ-   
 μπούν' στήν άγουρά κι' πδής εΐμ' δημού-   
 σιους υπάλληλους, εΐπαν πουώς για νά   
 άγουράσ' μπαρμπούν' κá νά πη πουώς   
 Ίέκλεψ' του λουγιστήρ' του δημοσίου!..   
 —Καλά νά σ' κάνουν τούπα. Κι σό τι   
 Ίεκανες ούρι,ρώτ'σα Ίεναν που τόν φ'νάζαν   
 μακάρπμα—Γιάννου.

Και κειδς σά κελλάρ'σε πουώς μί τά   
 μένα δέν θά τάδγαζε πέρα, Ίέβγαλ' απ'   
 τήν τσέπ'του μίνια τσέκ κι μουπ' νά πακί-   
 νε του μεσημέρ' στή γενική τράπεζ' νά   
 του Ίαργαρώσ'.   
 Ίτσι π'λίεσ' Γιωργούλαμ' κι του πηρ'   
 μαρουδιά ούλος ού δήμος του Παληού   
 Στρατοδυνα μί πηρ' κατ' πόδας κι πηγαν   
 νά μή πνίξουν άπ' τά λεμά.   
 —Σταμάτ', σταμάτ' ούρι, Ίσκουζ' βα-   
 ρέτον' σά τόν Μπούρα τόν φημερδοπώλ.   
 Ούρ' σεις, μί τά λιφτά του τσιέκ μαζί   
 θά χαρουκοπήσ'με δου μέσα!..   
 Μά κείνοι τούς ούλ' πέσαν κατ' πάν'   
 μου και πηαν νά μου βγάλ' του καρέλ. Ίως



που Ίτέτ' μαύρ' χάλ' ήλθ' ού καπ'τάνιος   
 τής τρούγκας κι μίσουσι άπ'τά χέρια τους.   
 Και μ' φάνκι σάν του Λάζαρου που   
 Ίέπιτάχτ' άπου τόν τάφου του! Ή τ' ή   
 άδικία που άρπάχτηκα μί τόν λιμοκον-   
 τέρ στου Ζαθρίτ' Κ' εις άλλ' με υγεία   
 Γιωργούλαμ'

ΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΓΙΩΡΓΟΥΣ



Μία διασκευή ένός Αμερικανικού μυθι-   
 στορήματος όφειλομένη εις τόν κ. Μ. Λι-   
 δωρίκην υπό τόν τίτλον «Αν βγώ νικητής»   
 παίζεται που άπό ήμερών στο θέατρον   
 τής κυρίας Κοτοπούλη κρούχάλεσε άσφυ-   
 κτικήν συρροήν του κόσμου. Τό Ίργον   
 εΐνε άστυνομικόν με ζωηροτάτην δρασίν,   
 ώραϊαν πλοκήν και λεπτότατον διάλογον.   
 Πρωταγωνιστόν ή κ. Κοτοπούλη, ό κ.   
 Μυράτ και ό εκλεκτός κωμικός κ. Β. Αρ-   
 γυρόπουλος. Προσεχώς ό θιασος άνεβά-   
 ζει τό Ίργον του κ. Σ. Ποταμιάνου ό   
 «Φάρος».

Ή «Αλάμπρα» ένισχυθεΐσα μετά τήν   
 διάλυσιν του θιάσου Μηλιάδη με τά εκλε-   
 κτότερα πρόσωπα του «Πανελληνίου» συ-   
 νεχίζει τάς παραστάσεις της με μεγάλην   
 συρροήν κόσμου. Εις τά «Δίχτυα τής ά-   
 γάπης» του κ. Χατζηαποστόλου Ίλαβε μέ-   
 ρος και ή κ. Μαρίκα Μηλιάδου ζωηρό-   
 τατα χειροκροτηθεΐσα.

Τήν περασμένη Δευτέρα στο θέατρο τής   
 Κυβέλης ό εκλεκτός καλλιτέχνης πρωτα-   
 γωνιστής τής Έλληνικής σκηνης κ. Π.   
 Γαβριηλίδης Ίδωσε τήν τιμητική του με   
 τίς «Μαριονέτες» του Πιέρ Βόλφ, μετα-   
 σχούσης και τής κ. Κυβέλης ως Φερνάν-   
 δας. Τό θέατρον υπερπλήρες άπό τήν   
 πρώτην Αθηναϊκήν και Πειραιε'τικήν κοι-   
 νωνίαν Ίχειροκρότησε ζωηρώς τόν τιμη-   
 μένον καλλιτέχνην.

Εις τό θέατρον «Απόλλων» τμήμα του   
 θιάσου του κ. Θεοδωρίδου ένισχυθέν και   
 με τάς δας Φρόσω Κόκκου και Δίξα Μπo-   
 νέλι δίδει άπό ήμερών παραστάσεις με   
 Ίργα εκλεκτά του δραματολογίου του θιά-   
 σου Κυβέλης. Ίεπαίχθησαν τρία μονό-   
 πρακτα και ή «Μονάκριδη» του μοναδι-   
 κού μας θεατρικού συγγραφέως κ. Γρ. Ε-   
 νοπούλου με Ίπιτυχίαν μεγίστην. Ή δεις   
 Μπονέλι προσελήφθη ειδικώς δια τήν   
 νέαν όπερέτταν «Ντέ-Ντέ» εις τήν όποιαν   
 παίζει και ή δεις Αλίκη Θεοδωρίδου.

Τά Διονύσια Ίχουν κάθε βράδυ πείνα με   
 τήν «Κόρη τής Ταβέρνας». Ή δεις Καν-   
 τιώτου με τήν αγαματώδη κορμοστασιά,   
 τήν γλυκειά της φωνή και τήν τεχνικήν   
 όπόκρισίν της προκαλεί χειροκροτήματα   
 και Ίεπυφημίας του κοινού. Ο κ. Σ.   
 Τριχάς και ό κ. Γ. Δράμαλης εΐνε άφθα-   
 στο: εις τούς κωμικούς ρόλους των μετά   
 του κ. Μαλιαγρού και τής σουμπρέτας   
 δος Εένης Δαμάσκου.

Ο Παπαγιάννης λόγφ του άρξαμένου φύ-   
 χους Ίγκαταλείψας τό Ίπι τής όδου Πα-   
 τησιών θεατρον του στεγάζεται άπό τής   
 Δευτέρας εις τά Όλύμπια εις τά ό-   
 ποΐα Ίδόθη δια πρώτην φοράν ή νέα   
 Βιεννέζικη όπερέττα ή «Γιαπωνέζα» με   
 πρωταγωνίστριαν τήν δα Σάσα Λάμπη.

ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΤΗ ΟΙ ΓΚΙΦΕΣ   
 ΣΤΟ ΚΑΦΕ-ΣΑΝΤΑΝ

—Καφέ-σαμπάνι λείανε ραβαΐζει μεάλε   
 Ίνεται. Γκιναΐκες τσφαρίκι γλεντήσουνε   
 τέλουνε, νύχτα   
 με άντρωπους   
 κοιμητοδνε δρού-   
 ουνε. Ίορντάνη,   
 κεντιμε Ίεπα,   
 Γιαβουκλου που   
 τυρωμένο εΐσαι,   
 πεισματώσειζαύ-   
 τή τέλεις, καφέ-   
 σαμπάνι πρέπει   
 πααίνεις γκυ-   
 ναΐκα ώμορφη   
 καταφ έρνεΐς,   
 σεργιάνι μαζί   
 της θγαίνεις άπ'   
 τό παραθυρι   
 γκιαδουκλου σου   
 περάσεις!..



Αφεριμ Ίορντάνη, εΐπα.   
 Και τό βράντυ σάν Ίπινότομα Κουδέρ-   
 νου πηρα, καφέ-σαμπάνι, Όμόνοια κοντά,   
 κατέηκα.   
 Μπεγέντησα σ' αΐτέ; φαίνεται άντρω-   
 πο Ίμένα ζεγκλίη πείρανε, γκόνάτά μου   
 ντύο καθίσανε..

Υπερα μεράκι μουρτε παιντι καφφετ-   
 ζή φώναξα.—Μερακλή ναργικιλε ντιά-   
 ταξα, μάναργικιλε ντέν εΐχε...

«Διγκέρ» εΐπε Ίκουνε. Και λοής,   
 λοής όνόματα νά άραντιάζη άρκίνησε.   
 Μπανάνια, κανάνια, φανάνια Ίλεε... Γκυ-   
 ναΐκες δλες τίτοτα ντέν άρεζε, Ζαμπάνια   
 ζητήσανε. Ζαμπάνια νά φέρη παιντι εΐπα.   
 Μά σάν μπουκάλι Ίεφερε και τουρμπισόνι   
 άνοιξε, άστροπελέκι άνταμ Ίεπεσε.. Σκο-   
 τωθώ πηγγα... Κρότο μεγάλο, Ζαμπάνια   
 Ίκανε...

Μπελιά-δερσίν, σκοτοτοδμε πηγγαμ.   
 Τι Ζαμπάνια εΐνε αΐτό τόσουλούδικοεΐπα.   
 —Μπρέ Τσοτζούκ, φώναξα, Ίνα σιερ-   
 μπέτ γκιούλ-ιλε γκιτιρ μπανά. Αμα Ζαμ-   
 πάνια γιόκ τραβάει κάτω μου... τζιεράνια   
 μου φωτιά πιάσουνε... Μπουρλότο Ίκουνεΐ   
 Σιάχ σαράμ με δκτώ ποτήρια, ντιάταξα   
 γιά τίς Ίέρτά γκυναΐκες στο τραπέζι   
 μου κατίσαι εΐκανε... Αλητινός σκυλτάνο   
 εΐπα μέσα μου...

Και δλο σιερμπέτια Ζαμπάνια πίναμε   
 και τάλασσα δλα στο καφέ-σαμπάνι τό   
 γκυναΐκες κάνανι... Όλοι, μετύσει εΐκαμε.   
 Απé καφφετζή παιντι πληρώσειεΐ!..   
 —Μπορτζοδμ νέντιρ, τό ρώτησα..

—Ερτά Ζαμπάνια, εΐπε, ντύο σιάχ σα-   
 ράκ, ταμπάκο, μαζί, ούτς χιλιάντες ντρα-   
 χμές κοντά!.. Ίγκώ πορτοφόλι μου Ίδ-   
 γκαλα και παιντι δλο Ίντωσα!.

—Χαλάλι σου... πάρτο δλο, του εΐπα..   
 Παιντι καφφεντζή πορτοφόλι πηρε,   
 μπάγκο τό πηγινε!.. Μά άπό στερνά γκό-   
 ρισε και παράντες άλλους γκύρευε..   
 Ίεκατό ντραχμές λείε δλο, δλο πορτοφόλι   
 εΐκε... Και άλλα άκόμα παράντες ηθελε..

Απé σεφέρι σηκώτηκα, άστυνόνο ηρτε,   
 πλερώση Ίγκύρευε, άμά Ίγκώ τόσο πε-   
 ράντες ντόν εΐκε...   
 Αστυνόμο χάφι ητελε με πακίνει με   
 καφετζή ντέν ητελε..

Ντιαμαρτύρησι Ίλεε, πρόεντρο Κυδέρ-   
 νησις κάνει, άποζημίωσι γκυρεύει!..   
 Ίτσι κι' Ίγκώ Ίφυγκα κι' άς πλερώ-   
 νει τό Κουδέρνο που μάς τούς πρόσφαγ-   
 κους έντώ τό Αθήνα μάς ητέλησε!..   
 ΙΩΡΔΑΝΗΣ ΚΑΪ-ΣΕΡΑΠΗΣ